

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(druga izba w składzie powiększonym)
z dnia 22 grudnia 2005 r. *

W sprawie T-146/04

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, były poseł do Parlamentu Europejskiego, zamieszkały w Saint-Pierre-d'Irube (Francja), reprezentowany przez adwokata D. Rougeta,

strona skarżąca,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez H. Krücka, C. Karamarcosa oraz D. Moore'a, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

popieranemu przez

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez swojego pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie windykacji kwot przekazanych skarżącemu tytułem zwrotu kosztów i diet poselskich,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(druga izba w składzie powiększonym),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij, N.J. Forwood, I. Pelikánová i S. Papasavvas, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 września 2005 r.

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 199 ust. 1 WE stanowi:

„Parlament Europejski uchwała swój regulamin wewnętrzny, stanowiąc większością głosów swoich członków”.

- 2 Artykuł 5 regulaminu Parlamentu Europejskiego, w brzmieniu obowiązującym w czasie właściwym dla okoliczności faktycznych (Dz.U. 2003 L 61, str. 1; zwanego dalej „regulaminem”), stanowi:

„Przepisy dotyczące diet oraz zwrotu wydatków posłów ustanawia Prezydium” [tłumaczenie nieoficjalne, jak i pozostałe cytaty z tego regulaminu].

- 3 Artykuł 16 regulaminu stanowi:

„Po wyborze wiceprzewodniczących Parlament przystępuje do wyborów pięciu kwestorów.

Kwestorzy są wybierani według tych samych zasad co wiceprzewodniczący”.

4 Zgodnie z art. 21 regulaminu:

„1. W skład Prezydium Parlamentu wchodzi Przewodniczący oraz czternastu wiceprzewodniczących.

2. Kwestorzy są członkami Prezydium z głosem doradczym”.

5 Według art. 22 ust. 2 regulaminu:

„Prezydium jest odpowiedzialne za sprawy finansowe, organizacyjne i administracyjne dotyczące posłów oraz za wewnętrzną organizację Parlamentu, jego Sekretariatu i organów”.

6 Zgodnie z art. 25 regulaminu:

„Kwestorzy są odpowiedzialni za sprawy administracyjne oraz finansowe bezpośrednio dotyczące posłów, zgodnie z wytycznymi przyjętymi przez Prezydium”.

7 Zgodnie z art. 182 ust. 1 regulaminu:

„Sekretarz Generalny powoływany przez Prezydium wspomaga Parlament w jego pracach.

Sekretarz Generalny zobowiązuje się uroczyście przed Prezydium do wykonywania swoich obowiązków sumiennie i z zachowaniem całkowitej bezstronności”.

8 Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego (zwane dalej „przepisami KDP”) zostały przyjęte przez Prezydium Parlamentu Europejskiego na podstawie art. 22 regulaminu i art. 199 WE, art. 112 EURATOM oraz art. 25 EWWiS.

9 Zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit pierwszy przepisów KDP, w brzmieniu obowiązującym w czasie właściwym dla okoliczności faktycznych, „[p]osłom przysługuje prawo do diety ryczałtowej w wysokościach określanych na bieżąco przez Prezydium na pokrycie wydatków wynikających z działalności parlamentarnej, które nie są pokryte przez „inne diety na podstawie niniejszych przepisów (zwane dalej dietami na wydatki ogólne)” [tłumaczenie nieoficjalne, jak i pozostałe cytaty z tego aktu].

10 Artykuł 14 ust. 1 przepisów KDP stanowi:

„Pod warunkiem przestrzegania przepisów niniejszego artykułu, posłowi przysługuje dieta (zwana dalej dietą asystencką) przeznaczona na pokrycie wydatków wynikających z zatrudnienia lub korzystania z usług jednego lub kilku asystentów [...]”.

11 Zgodnie z art. 14 ust. 2 i ust. 7 lit. b) przepisów KDP poseł może zobowiązać osobę trzecią, zwaną „tiers payant” (trzecim płatcą), do częściowego lub całościowego administracyjnego zarządzania jego dietą asystencką (zwaną również „dietą na sekretariat”).

12 Zgodnie z art. 16 ust. 2 przepisów KDP:

„Jeśli Sekretarz Generalny nabierze pewności, że tytułem diet asystenckich zostały wypłacone nienależne sumy, wydaje wytyczne w celu zwrotu tych sum przez danego posła”.

13 Zgodnie z art. 27 przepisów KDP:

„2. Posłowi przysługuje prawo wystąpienia na piśmie do Sekretarza Generalnego, jeśli uważa, że przepis ten został do niego zastosowany w sposób nieprawidłowy. Jeśli nie dojdzie do porozumienia pomiędzy posłem a Sekretarzem Generalnym, pytanie jest rozpatrywane przez kwestorów, którzy podejmują decyzję po konsultacji z Sekretarzem Generalnym. Kwestorzy mogą także przeprowadzić konsultację z Przewodniczącym lub Prezydium.

3. Jeśli Sekretarz Generalny, po konsultacji z kwestorami, upewni się, że posłom do Parlamentu Europejskiego wypłacono nienależne sumy tytułem diet przewidzianych niniejszymi przepisami, wydaje wytyczne w celu zwrotu tych sum przez danego posła.

4. W wyjątkowych wypadkach i w oparciu o propozycję Sekretarza Generalnego, po konsultacji z kwestorami, Prezydium może, zgodnie z art. 73 rozporządzenia finansowego i sposobami jego wykonania, zobowiązać Sekretarza Generalnego do tymczasowego zawieszenia wypłaty diet poselskich do momentu zwrotu przez posła nienależnie wypłaconych sum.

Decyzja Prezydium zostaje podjęta po uprzednim wysłuchaniu posła przy poszanowaniu zasady skutecznego wykonywania mandatu posła i prawidłowego funkcjonowania instytucji”.

14 Ustęp 4 cytowany powyżej został dodany do art. 27 przepisów KDP decyzją Prezydium z dnia 12 lutego 2003 r.

15 Artykuł 5 wewnętrznych zasad dotyczących wykonywania budżetu Parlamentu Europejskiego, przyjętych przez Prezydium w dniu 4 grudnia 2002 r., stanowi:

„3. Decyzją podjętą na podstawie upoważnienia przez instytucję reprezentowaną przez swojego Przewodniczącego, Sekretarz Generalny zostaje wyznaczony na głównego intendenta.

4. Główny intendent upoważnia intendentów pełnomocników. Substytucji udzielają intendenci pełnomocnicy intendentom substytutom” [tłumaczenie nieoficjalne].

- 16 Artykuł 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) stanowi:

„Zasoby własne po[zo]stawione do dyspozycji Komisji oraz wszelkie należności określone jako pewne, wyrażone w kwocie pieniężnej i wymagalne, muszą zostać ustalone przy pomocy zlecenia windykacji przekazanego księgowemu oraz noty debetowej przesłanej dłużnikowi, sporządzonych przez właściwego intendenta”.

- 17 Zgodnie z art. 72 ust. 2 rozporządzenia finansowego:

„Instytucja może formalnie ustalić kwotę należną od osób innych niż państwa przy pomocy decyzji, która podlega wykonaniu w rozumieniu art. 256 traktatu WE”.

- 18 Na podstawie art. 73 ust. 1 rozporządzenia finansowego:

„Księgowy działa na podstawie zleceń windykacji dla kwot należycie ustalonych przez właściwego intendenta. Z należytą starannością zapewnia Wspólnotom otrzymanie ich dochodów i dopilnowuje przestrzegania ich praw.

Księgowy dokonuje windykacji należności poprzez potrącenie z roszczeń, które Wspólnoty posiadają względem dłużnika, z roszczeniem, które ten z kolei posiada względem Wspólnot i które jest pewne, wyrażone w kwocie pieniężnej i wymagalne”.

- 19 Zgodnie z art. 78 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia finansowego (Dz.U. L 357, str. 1):

„Nota debetowa ma na celu powiadomienie dłużnika, że:

- a) Wspólnoty ustaliły należność;
- b) spłata długu wobec Wspólnot jest należna w określonym terminie (zwanym dalej »terminem płatności«);
- c) w przypadku niedokonania spłaty w terminie płatności dług obciążony jest odsetkami w wysokości określonej w art. 86, bez uszczerbku dla wszelkich mających zastosowanie regulacji szczególnych;
- d) zawsze, gdy to możliwe, instytucja dokonuje windykacji przez potrącenie po uprzednim powiadomieniu dłużnika;
- e) w przypadku niedokonania płatności w terminie płatności instytucja dokonuje windykacji przez wyegzekwowanie wszelkich uprzednio złożonych gwarancji;

- f) jeżeli po podjęciu tych kroków kwota nie została w pełni uzyskana, instytucja dokonuje windykacji przez wykonanie decyzji zabezpieczonej zgodnie z art. 72 ust. 2 rozporządzenia finansowego lub przez podjęcie działań prawnych.

Intendent przesyła dłużnikowi notę debetową wraz z kopią do księgowego”.

20 Artykuł 80 rozporządzenia nr 2342/2002 stanowi:

„1. Ustalenie należności opiera się na dokumentach towarzyszących potwierdzających tytuł Wspólnot do należności.

2. Przed ustaleniem należności właściwy intendent osobiście sprawdza dokumenty towarzyszące lub na własną odpowiedzialność zapewnia, aby sprawdzenie zostało dokonane”.

21 Zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 2342/2002:

„Na każdym etapie procedury księgowy po powiadomieniu właściwego intendenta i dłużnika dokonuje windykacji ustalonych należności przez potrącenie w przypadkach, gdy dłużnik ma również roszczenie wobec Wspólnot, które jest pewne, wyrażone w kwocie pieniężnej i należne w odniesieniu do kwoty ustalonej na podstawie zlecenia płatności”.

22 Zgodnie z art. 84 rozporządzenia nr 2342/2002:

„1. Bez uszczerbku dla art. 83, jeżeli nie dokonano windykacji pełnej kwoty w terminie płatności określonym w nocie debetowej, księgowy powiadamia właściwego intendenta oraz bezzwłocznie wszczyna procedurę mającą na celu windykację przy wykorzystaniu wszystkich sposobów zapewnionych przez prawo, włączając, tam gdzie jest to stosowne, przez wyegzekwowanie wszelkich gwarancji uprzednio złożonych.

2. Bez uszczerbku dla art. 83, w przypadku gdy metoda windykacji, określona w ust. 1, nie może być wykorzystana, a dłużnik nie dokonał spłaty w odpowiedzi na formalne upomnienie przesłane przez księgowego, księgowy zapewnia wykonanie decyzji o windykacji, zabezpieczonej zgodnie z art. 72 ust. 2 rozporządzenia finansowego lub przez podjęcie działań prawnych”.

23 Zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43):

„[Można odmówić d]ostęp[u] do dokumentu sporządzonego przez instytucję do celów wewnętrznych lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję, [...] jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny”.

Okoliczności powstania sporu

- 24 K. Gorostiaga Atxalandabaso był posłem do Parlamentu Europejskiego od 1999 r. z listy baskijskiej grupy politycznej „Euskal Herritarok/Batasuna” (zwanej dalej „EH/B”). Na mocy postanowienia Juzgado de Instrucción n° 5 de Madrid (sąd śledczy nr 5 w Madrycie) z dnia 26 sierpnia 2002 r., jak również wyroku Tribunal Supremo (hiszpańskiego sądu najwyższego) z dnia 27 marca 2003 r., EH/B została w Hiszpanii zdelegalizowana. Odwołania od wyroku Tribunal Supremo wniesione do Tribunal Constitucional (hiszpańskiego trybunału konstytucyjnego) zostały oddalone. Zakaz działalności EH/B nie wywołał skutków prawnych dla mandatu poselskiego skarżącego, który kontynuował pełnienie funkcji do końca kadencji w czerwcu 2004 r.
- 25 Diety poselskie były wypłacane skarżącemu od początku jego mandatu w 1999 r., a w zakresie diet na wydatki ogólne oraz na sekretariat — do dnia 31 sierpnia 2001 r., na rachunek bieżący otwarty w Banque Bruxelles Lambert SA, na jego nazwisko i na EH/B. EH/B pełniła funkcję trzeciego płatcy w rozumieniu art. 14 ust. 2 przepisów KDP.
- 26 W dniu 21 marca 2002 r. skarżący pobrał sumę 210 354 EUR z książeczki oszczędnościowej odpowiadającej rachunkowi bieżącemu.
- 27 Nazajutrz, tj. w dniu 22 marca 2002 r., pan Gorrotxategi, skarbnik EH/B i księgowy skarżącego, podróżując z Belgii, został zatrzymany w chwili wjazdu na terytorium francuskie. Pierwszy sąd śledczy przy Tribunal de grande instance de Paris zajął sumę 200 304 EUR, będącą w posiadaniu p. Gorrotxategi.

28 Prezydium Parlamentu dowiedziało się o tej sprawie po raz pierwszy podczas zebrania w dniu 8 kwietnia 2002 r. Punkt 8.2. protokołu posiedzenia ma następujące brzmienie:

„Prezydium [...]

— odnotowuje informacje rozpowszechniane w mediach, według których władze francuskie zatrzymały dwóch członków narodowej partii politycznej, którzy posiadali przy sobie duże sumy pieniędzy i twierdzili, że środki te zostały wypłacone członkowi Parlamentu Europejskiego w ramach jego działalności;

— po wysłuchaniu Przewodniczącego upoważnia Sekretarza Generalnego do podjęcia wszelkich koniecznych w danych okolicznościach środków, w szczególności celem upewnienia się, że wydatki poniesione przez przedmiotowego posła są zgodne z różnymi mającymi zastosowanie przepisami, oraz sporządzenia sprawozdania dla kwestorów o wszystkich ewentualnych naruszeniach tych przepisów”.

29 Pismem z dnia 12 kwietnia 2002 r. Sekretarz Generalny Parlamentu (dalej „Sekretarz Generalny”) przypomniał skarżącemu diety, które zostały mu wypłacone od początku jego kadencji i zażądał od niego dostarczenia przed końcem kwietnia 2002 r. liczbowych danych dotyczących wykorzystywania kwot wypłaconych tytułem diet na sekretariat od 1999 r. do dnia 31 stycznia 2001 r., jak również wyjaśnień odnośnie do wykorzystywania kwot wypłaconych tytułem diet na pokrycie ogólnych wydatków.

- 30 Skarżący odpowiedział pismem z dnia 6 maja 2002 r., podając dane księgowe dotyczące wykorzystywania diet na sekretariat oraz na pokrycie wydatków ogólnych za lata 1999, 2000 i 2001. Zgodnie z tymi danymi skarżący był dłużny 103 269,79 EUR EH/B, 51 070,19 EUR trzem asystentom i 15 359,46 EUR organowi ubezpieczenia społecznego, tj. łącznie 169 699,44 EUR.
- 31 W następstwie złożonych przez skarżącego wyjaśnień Sekretarz Generalny w piśmie z dnia 7 czerwca 2002 r. zażądał od niego przeprowadzenia przez wyspecjalizowaną spółkę audytu wykorzystania tych diet. W piśmie tym stwierdził ponadto, że skarżący nie wykorzystał 58 155,82 EUR tytułem diet sekretarskich i żądał ich natychmiastowego zwrotu. Skarżący zobowiązał się do zwrotu tej ostatniej kwoty Parlamentowi w postaci miesięcznych rat w wysokości 3000 EUR.
- 32 Skarżący odpowiedział na to pismo pismem z dnia 20 czerwca 2002 r., w którym zauważył, że kwota około 200 000 EUR, zajęta przez władze francuskie, pochodziła wyłącznie z wypłat od Parlamentu i że jej zwrot był warunkiem wstępnym, aby w tych okolicznościach sprostać zobowiązaniom wobec Parlamentu. Skarżący wystąpił również do Sekretarza Generalnego o wydanie zaświadczenia wskazującego na pochodzenie tej sumy w celu przedłożenia go pierwszemu sądowi śledczemu przy Tribunal de grande instance de Paris. Ponadto wyraził zgodę na audyt zaproponowany przez Sekretarza Generalnego.
- 33 Sekretarz Generalny odpowiedział pismem z dnia 8 lipca 2002 r., do którego załączono zaświadczenie wymieniające wszystkie przelewy dokonane przez Parlament na rachunek bieżący. Z zaświadczenia tego wynika, że Parlament przelał na ten rachunek w dniach od 1 lipca 1999 r. do 31 grudnia 2001 r. całkowitą kwotę 49 5891,31 EUR tytułem diet na wydatki związane z podróżami, wydatki ogólne oraz koszty prowadzenia sekretariatu (diety na sekretariat były przelewane na inne rachunki, począwszy od dnia 1 września 2001 r.).

- 34 Notatką z dnia 9 stycznia 2003 r. generalny dyrektor ds. finansów Parlamentu przekazał skarżącemu raport z audytu (datowany na dzień 19 grudnia 2002 r.) dotyczący wypłat diet na pokrycie wydatków ogólnych oraz diet na sekretariat. Audyt ten przeprowadzony został przez prywatną spółkę, wybraną zgodnie przez strony.
- 35 Zgodnie z pkt 4 raportu zadanie audytorów dotyczyło zbadania kwot wypłaconych pomiędzy dniem 1 lipca 1999 r. a dniem 31 grudnia 2001 r. tytułem diet na wydatki ogólne oraz diet na sekretariat.
- 36 Według raportu audytowego Parlament wypłacił skarżącemu od dnia 1 lipca 1999 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. tytułem wydatków ogólnych kwotę 104 021 EUR, w tym wydatki na sumę 103 927 EUR uznano za prawidłowo uzasadnione. W tym samym okresie Parlament wypłacił skarżącemu tytułem kosztów prowadzenia sekretariatu kwotę 242 582 EUR. W ramach tej kwoty 53 119 EUR uznano za wydatki prawidłowo uzasadnione, natomiast skarżący nie przedstawił żadnego dowodu na uzasadnienie wykorzystania pozostałej kwoty w wysokości 189 463 EUR.
- 37 Skarżący przedstawił uwagi odnośnie do tego raportu, które zostały do niego załączone.
- 38 Pismem z dnia 30 stycznia 2003 r. Sekretarz Generalny poinformował skarżącego, że mając na względzie raport audytowy, wzywa się go do przedstawienia przed kolejnym zebraniem Prezydium, przewidzianym na dzień 10 lutego, dowodów uzasadniających wykorzystanie kwoty 189 463 EUR.
- 39 Pismem z dnia 6 lutego 2003 r. skarżący przedstawił dowody i dodatkowe wyjaśnienia.

- 40 W dniu 12 lutego 2003 r. Prezydium podjęło decyzję o upoważnieniu Sekretarza Generalnego do dokładnego określenia wysokości długu skarżącego oraz do zwrócenia się o jej zwrot.
- 41 W dniu 26 lutego 2003 r. Sekretarz Generalny skierował do skarżącego pismo, w którym wskazał, że na podstawie informacji przedstawionych przez skarżącego w piśmie z dnia 6 lutego 2003 r., za prawidłowo uzasadnioną można uznać jedynie kwotę 12 947 EUR. Sekretarz Generalny odmówił uwzględnienia innych kwot z uwagi na to, że nie znajdowały uzasadnienia w odpowiednich dokumentach, nie dotyczyły diet na sekretariat lub też odnosiły się do kwot, które nie zostały jeszcze beneficjentom wypłacone. Początkowa kwota została tym samym obniżona do 176 516 EUR. Sekretarz Generalny wezwał skarżącego do skontaktowania się ze służbami Parlamentu w celu osiągnięcia porozumienia co do sposobów zwrotu.
- 42 W dniu 10 marca 2003 r. pierwszy sąd śledczy przy Tribunal de grande instance de Paris oddalił w drodze zarządzenia wniosek skarżącego o zwrot zajętej kwoty 200 304 EUR. Według informacji przedstawionych przez adwokata skarżącego, postępowanie w tej sprawie toczy się obecnie przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka.
- 43 Skarżący, po tym jak jego adwokat zażądał pewnych dowodów i wyjaśnień, które zostały mu w części przekazane przez Sekretarza Generalnego pismem z dnia 16 kwietnia 2003 r., wniósł skargę administracyjną na podstawie art. 27 ust. 2 przepisów KDP na pismo Sekretarza Generalnego z dnia 26 lutego 2003 r.
- 44 Sekretarz Generalny odpowiedział na skargę administracyjną wniesioną przez skarżącego w piśmie z dnia 17 lipca 2003 r. Uznał, że skarga wniesiona była w rzeczywistości na decyzję Prezydium z dnia 12 lutego 2003 r. Podniósł, że ta

decyzja ograniczała się do wydania mu oraz służbom prawnym Parlamentu poleceń służbowych, które miały doprowadzić do wydania decyzji dotyczących skarżącego. Sekretarz Generalny sygnalizował również, że postępowanie znajdowało się dopiero na etapie badania celem ewentualnej konsultacji z kwestorami na podstawie art. 27 ust. 2 przepisów KDP i że w konsekwencji nie ma jeszcze żadnej decyzji dotyczącej bezpośrednio skarżącego, a tym samym, że nie musi badać skargi co do istoty.

45 W następstwie skarżący przedłożył inne dowody, w szczególności wezwanie do stawienia się w departamencie sprawiedliwości, zatrudnienia i ubezpieczenia społecznego administracji autonomicznej gminy Euskadii celem zawarcia umowy w przedmiocie wniosku złożonego przez jego trzech asystentów dotyczącego zaległych wynagrodzeń w wysokości 50 865,43 EUR. Przedstawił także potrącenie wydatków w całkowitej wysokości 63 308,64 EUR, poniesionych w trakcie okresu objętego audytem tytułem kosztów sprzątnięcia mieszkania skarżącego oraz mieszkań jego asystentów w Brukseli. Te ostatnie wydatki ponosiła EH/B, która na podstawie porozumienia ze skarżącym pobierała z wynagrodzenia każdego asystenta kwotę ryczałtową w wysokości 600 EUR. Kwota ta jest po dzień dzisiejszy niezapłacona, a tym samym należna EH/B.

46 Sekretarz Generalny odmówił uwzględnienia tych dowodów. Pismem z dnia 18 grudnia 2003 r. z jednej strony podniósł, że skarżący nie przedstawił dowodów związanych z wypłatą zaległych wynagrodzeń będących przedmiotem postępowania polubownego. Z drugiej strony, odnośnie do faktur dotyczących kosztów sprzątnięcia, stwierdził brak dowodów potwierdzających istnienie zobowiązań umownych, w których wykonaniu wypłacona zostałaby kwota 63 308,64 EUR, i wskazał ponadto, że faktury te zostały w przeważającej części wystawione nie w imieniu EH/B, a w imieniu innej osoby.

47 Pismem z dnia 28 stycznia 2004 r. Sekretarz Generalny przypomniał skarżącemu, że jego dług wobec Parlamentu wynosi — zgodnie z raportem i przedłożonymi, a następnie zaakceptowanymi dowodami — 176 516 EUR (zob. pkt 38 i 41 powyżej). Wskazywał, że po spłacie części długu w wysokości 58 155,82 EUR, w ratach

miesięcznych po 3000 EUR (zob. pkt 31 powyżej), skarżący powinien jeszcze zwrócić kwotę 118 360,18 EUR.

48 Sekretarz Generalny uściślił, że zgodnie z art. 16 ust. 2 oraz art. 27 ust. 3 przepisów KDP spoczywa na nim obowiązek wydania poleceń celem windykacji nienależnie wypłaconej kwoty 118 360,18 EUR oraz, jeśli będzie to konieczne, wystąpienia do Prezydium z propozycją czasowego zawieszenia wypłaty niektórych diet skarżącemu, zgodnie z art. 27 ust. 4 tych przepisów.

49 Przesłuchanie skarżącego przez Sekretarza Generalnego miało miejsce w dniu 9 lutego 2004 r. Zgodnie z protokołem przesłuchania Sekretarz Generalny zamierzał przedłożyć Prezydium pewną propozycję na zebraniu Prezydium w dniu 25 lutego 2004 r.

50 Pismem z dnia 24 lutego 2004 r. Sekretarz Generalny zwrócił się do skarżącego w następujących sposób:

„W nawiązaniu do mojej korespondencji z dnia 28 stycznia br. i po wysłuchaniu Pana stanowiska w dniu 9 lutego br., załączam podjętą przeze mnie, na podstawie mających zastosowanie przepisów rozporządzenia finansowego Unii, jak również na podstawie przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów, decyzję w sprawie zwrotu Parlamentowi kwoty 118 360,18 EUR, którą jest Pan dłużny. Prezydium zostanie o tym poinformowane na następnym posiedzeniu [...]”.

51 Decyzja Sekretarza Generalnego z dnia 24 lutego 2004 r. dołączona do wyżej wymienionego pisma (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) oparta jest na art. 16 i 27

przepisów KDP oraz na art. 71 i 73 rozporządzenia finansowego. Zaskarżona decyzja odwołuje się także do konsultacji z kwestorami, która miała miejsce w dniu 14 stycznia 2004 r. Kwota należna Parlamentowi wynosi, zgodnie z motywem pierwszym zaskarżonej decyzji 176 576 EUR, a ponieważ skarżący zwrócił już kwotę 58 155,82 EUR w miesięcznych ratach po 3000 EUR (zob. pkt 47 powyżej), do zwrotu pozostało 118 360,18 EUR. Decyzja wymienia również nakaz zapłaty nr 92/332 z dnia 18 marca 2003 r., wydany przez intendenta Parlamentu na kwotę 118 360,18 EUR.

52 W drugim motywie zaskarżonej decyzji wskazuje się, że zgodnie z art. 16 ust. 2 oraz art. 27 ust. 3 przepisów KDP należy przystąpić do windykacji kwoty 118 360,18 EUR w drodze potrącenia z diet poselskich, mających najmniejsze znaczenie dla wykonywania mandatu poselskiego skarżącego.

53 Zgodnie z sentencją zaskarżonej decyzji:

„1. Zajmuje się diety należne Koldowi Gorostiadze Atxalandabasowi, posłowi do Parlamentu Europejskiego, do chwili spłacenia jego długu wobec Parlamentu Europejskiego w wysokości wynoszącej obecnie 118 360,18 EUR:

— 50% diety na wydatki ogólne,

— 50% diety pobytowej.

2. W razie wygaśnięcia mandatu Kolda Gorostiagi Atxalandabasa, pośła do Parlamentu Europejskiego, do czasu spłacenia długu wobec Parlamentu Europejskiego, zostaną zajęte:

— diety przejściowe na koniec kadencji oraz

— wszelkie inne płatności należne posłowi”.

54 Pismem z dnia 1 marca 2004 r. skarżący przedłożył swoje uwagi odnośnie do zaskarżonej decyzji, żądając dowodów i dodatkowych wyjaśnień, jak również dostępu do całej dokumentacji, stanowiącej podstawę dotyczącej go decyzji.

55 Sekretarz Generalny odpowiedział pismem z dnia 31 marca 2004 r., dostarczając niektórych wyjaśnień i wskazując, że dostęp do całej dokumentacji został skarżącemu przyznany w granicach wynikających z mających zastosowanie przepisów rozporządzenia 1049/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 45/2001 z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie tych danych (Dz.U. 2001 L 8, str. 1).

Postępowanie i żądania stron

56 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 kwietnia 2004 r. skarżący wniósł niniejszą skargę. Parlament złożył odpowiedź na skargę w sekretariacie Sądu w dniu 29 czerwca 2004 r.

57 Pismem procesowym złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 lipca 2004 r. Królestwo Hiszpanii wystąpiło o dopuszczenie go w charakterze interwenienta do niniejszej sprawy po stronie Parlamentu. Postanowieniem z dnia 14 października 2004 r. prezes drugiej izby Sądu dopuścił tę interwencję. Interwenient złożył pismo procesowe w wyznaczonym terminie.

58 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania strony zostały wezwane do udzielenia pisemnych odpowiedzi na szereg pytań.

59 Po wysłuchaniu stron Sąd przekazał sprawę drugiej izbie w składzie powiększonym.

60 Pismem skarżącego złożonym w dniu 27 maja 2005 r. oraz pismem Parlamentu złożonym w dniu 1 czerwca 2005 r. strony wywiązały się ze środków organizacji postępowania zarządzonych przez Sąd, przedstawiając równocześnie pewne dokumenty.

61 Strony zostały wysłuchane w zakresie swych stanowisk oraz odpowiedziały na pytania Sądu podczas rozprawy w dniu 12 września 2005 r.

62 Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

63 Parlament wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

64 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

65 Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi osiem zarzutów nieważności opartych, po pierwsze, na naruszeniu przepisów KDP, po drugie, na naruszeniu „zasady obiektywizmu i bezstronności”, po trzecie, na naruszeniu zasady kontryktoryjności oraz poszanowaniu prawa do obrony, po czwarte, na naruszeniu zasad notyfikacji decyzji, po piąte na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, po szóste, na naruszeniu zasady równości i niedyskryminacji, po siódme na nadużyciu władzy i po ósme, na błędach w ocenie dowodów przedłożonych Sekretarzowi Generalnemu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia przepisów KDP

Argumenty uczestników

- 66 Na zarzut pierwszy składa się pięć argumentów. Dwa pierwsze oparte są odpowiednio na nieprzestrzeganiu art. 27 ust. 2 i 4 przepisów KDP, a trzy kolejne na naruszeniu zasady równości i wreszcie art. 27 ust. 3 przepisów KDP.
- 67 Odnośnie do naruszenia art. 27 ust. 2 przepisów KDP skarżący podnosi, że w następstwie jego pisma z dnia 21 kwietnia 2003 r. (zob. pkt 43 powyżej), w którym podniósł, że przepisy KDP zostały nieprawidłowo zastosowane w stosunku do niego i że mając na względzie okoliczność, iż nie doszło do zawarcia żadnego porozumienia pomiędzy Sekretarzem Generalnym a nim samym, kwestia ta zgodnie z tym artykułem powinna zostać odesłana do kwestorów w celu podjęcia przez nich decyzji po konsultacji z Sekretarzem Generalnym oraz ewentualnie z Przewodniczącym lub z Prezydium. Jednakże zaskarżona decyzja podjęta została przez Sekretarza Generalnego, który nie jest w tym zakresie właściwy.
- 68 Odnośnie do naruszenia art. 27 ust. 4 przepisów KDP skarżący przypomina, że zgodnie z tym przepisem, jedynie Prezydium jest właściwe do podjęcia decyzji o zwrocie sum nienależnie pobranych tytułem diet poselskich należnych danemu posłowi.
- 69 Odnośnie do naruszenia zasady równości skarżący podnosi, że dyskryminacja w postępowaniu Parlamentu polegała na publikacji nazwisk posłów będących w sporze z instytucją. Podczas gdy Parlament nie publikuje zazwyczaj danych osobowych w tym zakresie, praktyka ta nie została zachowana w odniesieniu do

skarżącego. W tym zakresie skarżący podnosi, że biuro Parlamentu w Hiszpanii rozpowszechniło w marcu 2003 r. przegląd prasy zawierający nieprzychylnie mu artykuły z dzienników hiszpańskich, dotyczące niniejszej sprawy. Zachowanie to stanowiło równocześnie naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych oraz art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (dalej „EKPC”).

70 Odnośnie do naruszenia art. 27 ust. 3 przepisów KDP skarżący uważa, że wbrew treści decyzji, Sekretarz Generalny bez uprzedniej konsultacji z kwestorami nabrał pewności od wydania decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. (zob. pkt 41 powyżej), że kwota 176 516 EUR została nienależnie wypłacona.

71 Parlament twierdzi w zakresie dwóch pierwszych argumentów zarzutu, że z art. 16 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 2–4 przepisów KDP wynika, że przewidują one trzy odrębne procedury w razie zakwestionowania wypłat lub wykorzystywania różnych diet albo w razie odnoszących się do tych kwestii uchybień.

72 Pierwsza procedura, opisana w art. 27 ust. 2, dotyczyła stwierdzenia praw finansowych posła oraz pokrycia wydatków i wypłaty diet i miałyby zastosowanie w razie różnic w ocenie pomiędzy zainteresowanym a instytucją. W takim wypadku, według Parlamentu, poseł występuje najpierw do Sekretarza Generalnego, który może uznać jego „zażalenie”. Jeśli strony nie dojdą do porozumienia, sprawa zostaje przesłana do kwestorów celem podjęcia decyzji, po fakultatywnej konsultacji z Sekretarzem Generalnym, Przewodniczącym lub Prezydium.

73 Druga procedura, opisana w art. 16 ust. 2 oraz w art. 27 ust. 3, dotyczyłaby kontroli a posteriori wykorzystania sum nienależnie wypłaconych posłowi na wydatki i diety,

jak również zwrotu sum nienależnie pobranych. Według Parlamentu, jeśli Sekretarz Generalny nabierze pewności, że kwoty zostały wypłacone nienależnie tytułem diet poselskich (ponieważ nie zostały one wykorzystane zgodnie z przepisami KDP), przystępuje do ich windykacji. Artykuł 27 ust. 2 byłby więc stosowany tylko w tej procedurze, ponieważ takie zastosowanie uniemożliwiłoby zastosowanie art. 27 ust. 3 i 4, gdyż wyłączałyby jakąkolwiek ostateczną decyzję Sekretarza Generalnego.

74 Trzecia procedura, przewidziana w art. 27 ust. 4, dotyczyłaby przypadków wyjątkowych, gdzie o czasowym zawieszeniu wypłat diet poselskich mogłoby zdecydować Prezydium.

75 Parlament powołuje także art. 71 i 73 rozporządzenia finansowego, podkreślając, że decyzja o windykacji musi być zgodna z przepisami tego rozporządzenia. Parlament odsyła również do art. 5 zasad wewnętrznych dotyczących wykonania budżetu Parlamentu (zob. pkt 15 powyżej). Zgodnie z tym artykułem Sekretarz Generalny pełniłby funkcję głównego intendentą. Natomiast Prezydium czy kwestorzy nie mieliby w tym zakresie żadnej roli. Parlament zwraca uwagę, że windykacja długu skarżącego została dokonana w drodze potrącenia zgodnie z art. 73 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia finansowego (zob. pkt 18 powyżej).

76 Parlament podkreśla, że niniejszy spór dotyczy wyłącznie procedury z art. 27 ust. 3 przepisów KDP, a nie procedury z ust. 2 tego artykułu. Parlament uściśla, że w swoich odpowiedziach na pisemne pytania Sądu uznał w rezultacie za pożądane zastosowanie art. 16 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 3 przepisów KDP.

- 77 Odnosnie do pisma skarżącego z dnia 21 kwietnia 2003 r. (zob. pkt 67 powyżej) Parlament zauważa, że nie mógł on doprowadzić do wszczęcia procedury z art. 27 ust. 2 przepisów KDP, ponieważ Sekretarz Generalny nie wydał w tym czasie ostatecznej decyzji.
- 78 Ponadto Parlament podnosi, że procedura z art. 27 ust. 4 przepisów KDP nie została jeszcze zastosowana. Stosując procedurę z art. 27 ust. 3 przepisów KDP, Parlament nie podważałby wydatków i diet, które mają być wypłacone skarżącemu, a stosując zasadę potrącenia, wykorzystałby część z nich w celu obniżenia kwoty, którą skarżący był dłużny. W sytuacji, w której Parlament zawiesiłby wypłatę diet na podstawie art. 27 ust. 4 przepisów KDP, nie byłoby kwot, które mogłyby następnie być przedmiotem potrącenia długu skarżącego wobec Parlamentu.
- 79 Wynikałoby z tego, że art. 27 ust. 4 przepisów KDP nie opisuje procedury potrącenia, ale daje Parlamentowi możliwość wywierania nacisku na swoich posłów za pomocą czasowego zawieszenia wypłat diet, do momentu aż dany poseł nie zwróci ze swojej własnej inicjatywy kwot nienależnie pobranych tytułem diet poselskich. Według Parlamentu chodzi tu o niezręcznie zredagowany przepis, który z tego powodu byłby niemożliwy do zastosowania w swoim obecnym brzmieniu.
- 80 Wreszcie Parlament podkreśla, że argumentacja skarżącego dotycząca naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych nie ma zastosowania z braku okoliczności faktycznych i prawnych ją uzasadniających. Co do naruszenia art. 8 EKPC Parlament podnosi niedopuszczalność tego zarzutu z tego powodu, że pojawia się po raz pierwszy w replice.

- 81 Królestwo Hiszpanii przyjmuje argumentację Parlamentu w zakresie analizy trzech procedur opisanych w art. 16 i 27 przepisów KDP oraz zastosowania drugiej spośród nich w tym wypadku. Wynika z tego, że art. 16 ust. 2 i art. 27 ust. 3 stanowiłyby właściwą podstawę prawną dla zaskarżonej decyzji.
- 82 Królestwo Hiszpanii przedstawiło ponadto podczas rozprawy kilka uwag odnośnie do możliwych konsekwencji ewentualnego stwierdzenia przez Sąd, że Parlament Europejski powinien był przyjąć art. 27 ust. 4 przepisów KDP za właściwą podstawę prawną. W takiej sytuacji ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji cofnęłoby sprawę do etapu sprzed wydania zaskarżonej decyzji i umożliwiłoby prawidłowe zamknięcie procedury. W tym zakresie Królestwo Hiszpanii odwołuje się do wyroku Sądu z dnia 15 października 1998 r. w sprawie T-2/95 *Industrie des poudres sphériques* przeciwko Radzie (Rec. str. II-3939). Według argumentu Królestwa Hiszpanii, Sąd mógłby powołać się na pkt 91 tego wyroku i stwierdzić, że o ile zaskarżona decyzja powinna być unieważniona na tej podstawie, o tyle nie należy kwestionować prawidłowości przebiegu całej procedury administracyjnej, poprzedzającej jej wydanie.

Ocena Sądu

— W przedmiocie dwóch pierwszych argumentów zarzutu pierwszego

- 83 Odnośnie do pierwszego argumentu dotyczącego naruszenia art. 27 ust. 2 przepisów KDP, należy stwierdzić, że przepis ten przewiduje procedurę przyznającą kwestorom kompetencje w zakresie rozstrzygania sporów pomiędzy posłem a Sekretarzem Generalnym w przedmiocie stosowania przepisów KDP. Chodzi tu o przepis o charakterze generalnym, który dotyczy, z zastrzeżeniem zasad szczególnych, wszystkich spraw regulowanych przepisami KDP (polis ubezpieczeniowych, nauki języka, emerytur i rent, wydatków medycznych itd.). Tym samym należy uznać, że

art. 27 ust. 2 przepisów KDP stanowi *lex generalis* w stosunku do art. 16 ust. 2 oraz art. 27 ust. 3 i 4, które dotyczą konkretnie sporów o zwrot nienależnie wypłaconych diet poselskich. W konsekwencji art. 27 ust. 2 nie ma zastosowania w dziedzinie windykacji nienależnie wypłaconych diet poselskich w związku z istnieniem przepisów szczególnych (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 12 grudnia 1995 r. w sprawie C-469/93 *Chiquita Italia*, Rec. str. I-4533, pkt 61 oraz z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-444/00 *Mayer Parry Recycling*, Rec. str. I-6163, pkt 49–57). Tym samym pierwszy argument zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadny.

- ⁸⁴ Odnośnie do drugiego argumentu dotyczącego naruszenia art. 27 ust. 4 przepisów KDP, należy uściślić na wstępie, że zaskarżona decyzja składa się zasadniczo z dwóch części, to znaczy ze stwierdzenia Sekretarza Generalnego, że wymienione w niej kwoty zostały nienależnie wypłacone skarżącemu i że należy je odzyskać, i z decyzji o przystąpieniu do windykacji poprzez potrącenie z diet, które mają być wypłacone skarżącemu.
- ⁸⁵ Ten argument zarzutu pierwszego odnosi się tylko do zgodności z prawem drugiej części zaskarżonej decyzji. W tym względzie należy zbadać w pierwszej kolejności, czy ustęp ten odnosi się faktycznie do procedury potrącenia, a jeśli tak, to czy taka procedura, jako *lex specialis*, powinna być zastosowana zamiast procedury z art. 16 ust. 2 oraz art. 27 ust. 3 omawianych przepisów.
- ⁸⁶ W zakresie pierwszego punktu Sąd stwierdza, że art. 27 ust. 4 określa w rzeczywistości procedurę potrącenia. To stwierdzenie oparte jest na następujących elementach. Po pierwsze, art. 27 ust. 4 odsyła do art. 73 rozporządzenia finansowego oraz do przepisów dotyczących jego wykonania. Zgodnie z art. 73 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia finansowego, księgowy każdej instytucji ma obowiązek przystąpienia do windykacji poprzez potrącenie i w należyтым zbiegu z wierzytelnościami Wspólnoty wobec każdego dłużnika, którego dług wobec Wspólnoty jest pewny, wyrażony w kwocie pieniężnej i wymagalny.

- 87 Poza tym z art. 78 ust. 3 lit. d)–f) oraz art. 83 i 84 rozporządzenia nr 2342/2002 w sprawie sposobów wykonania art. 71 i 73 rozporządzenia finansowego wynika, że każda instytucja musi w pierwszej kolejności skorzystać z windykacji wierzytelności wspólnotowych w drodze potrącenia i że w przypadku nieodzyskania (części lub całości) musi wszcząć procedurę zwrotu, korzystając z wszelkich dostępnych środków prawnych (wykonanie wcześniejszej gwarancji, egzekucja przymusowa tytułem art. 72 ust. 2 rozporządzenia finansowego lub egzekucja na podstawie orzeczenia).
- 88 Należy podnieść, że wykładnia zaproponowana przez Parlament, stwierdzająca, że art. 27 ust. 4 przepisów KDP daje instytucji możliwość zawieszenia, w całości lub w części, wypłaty diet należnych posłowi, do czasu gdy ten nie zwróci ze swojej własnej inicjatywy nienależnie pobranych kwot i to nie korzystając z należnych mu diet, których wypłata została zawieszona, jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności.
- 89 W tym względzie Sąd przypomina, że zasada proporcjonalności, będąca jest jedną z zasad ogólnych prawa wspólnotowego, wymaga, aby akty instytucji wspólnotowych nie wykraczały poza to, co jest odpowiednie i konieczne do realizacji słusznych celów, którym mają służyć, przy czym oczywiście tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej ilości odpowiednich środków, należy stosować te najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (patrz wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie C-41/03 P Rica Foods przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-6875, pkt 85 oraz powołane w nim orzecznictwo).
- 90 Ponadto zasada proporcjonalności stanowi kryterium wykładni przepisów prawa wspólnotowego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-459/99 MRAX, Rec. str. I-6591, pkt 61 i 62; wyroki Sądu: z dnia 25 marca 1999 r.

w sprawie T-37/97 Forges de Clabecq przeciwko Komisji, Rec. str. II-859, pkt 128 oraz z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie T-14/98 Hautala przeciwko Radzie, Rec. str. II-2489, pkt 87), w tym sensie, że spośród kilku możliwych wykładni przepisu należy wybrać wykładnię zgodną z przywołaną zasadą.

⁹¹ W tym przypadku wykładnia zaproponowana przez Parlament oznacza konieczność zastosowania środka przymusu wobec parlamentarzysty (zawieszenie niektórych z jego diet po to, aby zwrócił nienależnie pobrane kwoty), podczas gdy potrącenie dokonane zgodnie z art. 73 rozporządzenia finansowego oraz sposobami jego wykonania wystarczy dla zabezpieczenia interesów instytucji dla potrzeb zwrotu nienależnego świadczenia. Taka wykładnia byłaby także sprzeczna z artykułami powołanymi w pkt 87 powyżej, które przewidują, że każda instytucja musi dać pierwszeństwo potrąceniu jako sposobowi windykacji wiarygodności wspólnotowych w stosunku do innych sposobów odzyskiwania długu. Tym samym wykładnia zaproponowana przez Parlament doprowadziłaby do przyjęcia środka mogącego wywoływać nadmierne niedogodności dla danego posła.

⁹² Poza tym zwroty „czasowo” oraz „do momentu, aż poseł nie zwróci nienależnie pobranych kwot” z art. 27 ust. 4 przepisów KDP nie potwierdzają wykładni Parlamentu. W rzeczywistości znaczenie zwrotu „czasowo” jest uściślone w samym artykule — to jest do momentu, aż poseł nie zwróci nienależnie pobranych kwot. Jednak zwrot „zwróci” nie oznacza koniecznie przelewu, ale może także określać zwrot poprzez potrącenie, które stanowi sposób jednoczesnego wygaśnięcia zobowiązań wzajemnych (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2003 r. w sprawie C-87/01 P Komisja przeciwko CCRE, Rec. str. I-7617, pkt 59).

⁹³ Parlament twierdził ponadto podczas rozprawy, odpowiadając na pytanie ustne, że zamiarem Prezydium przy przyjmowaniu art. 27 ust. 4 przepisów KDP było

stworzenie zasady szczególnej w stosunku do zasady zawartej w ust. 3 tego samego artykułu. Dodano do niej pewne gwarancje proceduralne na korzyść posła, którego dług jest windykowany przez potrącenie.

- 94 Ponadto Sąd podnosi, że sprawozdanie z dnia 14 stycznia 2004 r., streszczające przebieg spotkania kwestorów z Sekretarzem Generalnym (złożone przez Parlament na żądanie Sądu), wskazuje, że warunki do zastosowania art. 27 ust. 3 i 4 zostały spełnione, że Prezydium podjęło ostateczną decyzję i że Sekretarz Generalny został wezwany do przeprowadzenia przesłuchania skarżącego przed obradami Prezydium, co odsyła do art. 27 ust. 4.
- 95 Odnośnie do relacji *lex generalis* — *lex specialis* pomiędzy art. 16 ust. 2, art. 27 ust. 3 oraz art. 27 ust. 4 przepisów KDP Sąd podnosi, że ten ostatni artykuł precyzuje procedurę, jaką należy wybrać w sytuacji, w której trzeba zastosować sposób windykacji, a mianowicie potrącenie, dotyczącej diet wypłacanych posłowi w celu umożliwienia mu w pełni skutecznego wykonywania jego funkcji reprezentacyjnych, dbając, aby mógł on wykonywać swój mandat w sposób efektywny. Dlatego artykuł ten przewiduje serię gwarancji proceduralnych i materialnych (uprzednia konsultacja kwestorów, przyznanie kompetencji do podjęcia decyzji organowi kolektywnemu, w tym wypadku Prezydium, ochrona efektywnego wykonywania mandatu posła oraz prawidłowego działania instytucji i wreszcie uprzednie wysłuchanie danego posła). Ponieważ przepis ten dotyczy pewnego sposobu windykacji jednej nienależnie wypłaconej diety lub kilku takich diet, musi być uważany za *lex specialis* w stosunku do art. 16 ust. 2 oraz art. 27 ust. 3 przepisów KDP, co uzasadnia poza tym umieszczenie go po ust. 3.
- 96 To w tym kontekście należy rozumieć termin „w wyjątkowych wypadkach” znajdujący się na początku art. 27 ust. 4 przepisów KDP, który potwierdza, że potrącenie może zostać dokonane jedynie przy zachowaniu gwarancji określonych w poprzednim punkcie.

- 97 Tym samym Sąd uważa, że zmieniając swoje przepisy KDP w lutym 2003 r. poprzez dodanie nowego ust. 4, Parlament zamierzał przewidzieć, że jeśli trzeba windykować dług posła poprzez potrącenie z należnych mu diet poselskich, może się to odbywać jedynie zgodnie z procedurą określoną w ust. 4 tego artykułu. Zatem, ponieważ Sekretarz Generalny nie był właściwy do zarządzenia przedmiotowego potrącenia bez upoważnienia ze strony Prezydium, zgodnie z procedurą przewidzianą tym przepisem, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona potrącenie.
- 98 Odnosnie do żądań Królestwa Hiszpanii, co do możliwości konwalidacji aktu, Sąd podkreśla, że zgodnie z art. 233 WE nie należy do jego właściwości orzekanie w przedmiocie dalszych kroków, jakie instytucja musi podjąć w związku z wyrokiem stwierdzającym nieważność aktu w części lub w całości. Na zainteresowanej instytucji spoczywa natomiast obowiązek podjęcia środków, jakich wymaga wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność (wyrok Sądu z dnia 27 stycznia 1998 r. w sprawie T-67/94 Landbroke Racing przeciwko Komisji, Rec. str. II-1, pkt 200).
- 99 Należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona windykacji przedmiotowej należności przez potrącenie.
- 100 W konsekwencji Sąd uznaje, że należy zbadać zasadność innych zarzutów przedstawionych w uzasadnieniu skargi w zakresie, w jakim dotyczą one istnienia i zakresu obowiązku zwrotu Parlamentowi przez skarżącego kwot wskazanych w zaskarżonej decyzji.

— W przedmiocie trzeciego, czwartego i piątego argumentu zarzutu pierwszego

- 101 Trzeci argument, oparty na naruszeniu praw do obrony, zostanie zbadany w ramach zarzutu trzeciego.
- 102 Odnośnie do naruszenia zasady równości w związku z opublikowaniem nazwisk posłów będących w sporze z Parlamentem i do naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych (zob. pkt 69 powyżej) wystarczy podnieść, że skarżący nie wskazuje konkretnych działań Parlamentu, które stanowiłyby takie naruszenie, danych, które miałyby być przekazane, ani związku, jaki miałby istnieć między takim przekazaniem a zaskarżoną decyzją. Rozpowszechnienie przeglądu prasowego zbierającego artykuły dotyczące niniejszej sprawy nie stanowi działania mającego związek z zaskarżoną decyzją. Ponadto bezsporne jest, że przedmiotowe artykuły zostały zredagowane przez osoby niezwiązane z Parlamentem. Trzeci argument zarzutu pierwszego należy więc oddalić.
- 103 Wreszcie odnośnie do argumentu dotyczącego naruszenia art. 27 ust. 3 przepisów KDP, zgodnie z którym Sekretarz Generalny miał bez uprzedniej konsultacji z kwestorami nabrać pewności od chwili swojej decyzji z dnia 26 lutego 2003 r., że kwota 176 516 EUR została nienależnie wypłacona (zob. pkt 70 powyżej), to musi on być odrzucony jako niedopuszczalny na mocy art. 44 ust. 1 lit. c) i art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu Sądu. Skarżący podniósł taki zarzut dopiero w pkt 30?32 swojej repliki, natomiast środki przywołane na jego poparcie (decyzja Prezydium z dnia 12 lutego 2003 r. i list Sekretarza Generalnego z dnia 26 lutego 2003 r.) nie zostały przedstawione podczas procedury.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia „zasady obiektywizmu i bezstronności”

Argumenty uczestników

- 104 Skarżący utrzymuje, po pierwsze, że nie ma ram prawnych zapewniających niezależność i bezstronność Prezydium wobec wpływów i nacisków grup politycznych Parlamentu.
- 105 Skarżący podnosi również, po drugie, że spór wpisuje się w ramy kampanii zmierzającej do kryminalizacji działalności politycznej separatystów baskijskich, a zwłaszcza EH/B, wszczętej w 2002 r. w następstwie konferencji prasowej zwołanej przez rzeczników grup parlamentarnych i hiszpańskich partii politycznych, które wywierają naciski na wszczęcie śledztwa przez instytucję.
- 106 Skarżący przedłożył kilka artykułów prasowych, które miałyby odzwierciedlać kontekst polityczny sprawy. Podkreśla, że członkowie Parlamentu niebędący członkami Prezydium skorzystali z uprzywilejowanych informacji i formułowali krytyczne uwagi pod jego adresem, podczas gdy on sam nie znał treści obrad Prezydium z dnia 12 lutego 2003 r. Skarżący odnosi się również do oświadczeń i wymierzonych w niego ataków słownych trzech wiceprzewodniczących Parlamentu.
- 107 Zważywszy na naciski ze strony trzech hiszpańskich wiceprzewodniczących Parlamentu, każdy członek Parlamentu wahałby się, według skarżącego, czy zająć stanowisko, które mogłoby być uważane za jemu przychylnie lub choćby tylko neutralne.

- 108 Parlament podkreśla z jednej strony, że Prezydium nie podjęło żadnej decyzji w sprawie skarżącego, a z drugiej strony, że skarżący nie wskazuje, jaki związek mają te zarzuty z zaskarżoną decyzją.

Ocena Sądu

- 109 Należy zauważyć, że zarzuty są kierowane wobec aktów Prezydium, a nie wobec zaskarżonej decyzji, którą wydał Sekretarz Generalny. Wynika z tego, że zarzuty nie mogą wpłynąć na zgodność zaskarżonej decyzji z prawem (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawach połączonych T-191/98, od T-212/98 do T-214/98 *Atlantic Container Line i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. II-3275, pkt 471).
- 110 Nawet jeśli Prezydium podejmowało decyzje w trakcie postępowania administracyjnego, żadna z nich nie stanowiła podstawy prawnej zaskarżonej decyzji. Wynika z tego, że skarżący nie może przywoływać domniemych nieprawidłowości wpływających na decyzje Prezydium jako podstaw stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.
- 111 W każdym razie zarzut dotyczący braku mechanizmów prawnych zapewniających niezależność i bezstronność Prezydium nie jest zasadny, ponieważ z orzecznictwa wynika, że wśród gwarancji zapewnianych przez wspólnotowy porządek prawny w postępowaniu administracyjnym, znajduje się w szczególności zasada dobrej administracji, z którą związany jest obowiązek zbadania przez właściwą instytucję, przy zachowaniu bezstronności, wszystkich istotnych kwestii rozpatrywanego przypadku (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 *Technische Universität München*, Rec. str. I-5469, pkt 14; wyroki Sądu: z dnia

24 stycznia 1992 r. w sprawie T-44/90 La Cinq przeciwko Komisji, Rec. str. II-1, pkt 86 oraz z dnia 11 września 2002 r. w sprawie T-70/99 Alpharma przeciwko Radzie, Rec. str. II-3495, pkt 182). To skarżący powinien był więc przedstawić środki dowodowe wskazujące na naruszenie tej zasady, czego nie uczynił.

- 112 Odnośnie do zarzutów skarżącego wymienionych w pkt 105 i 106 powyżej, Sąd podnosi, że są one pozbawione znaczenia z tego powodu, że dotyczą działań osób trzecich (władz hiszpańskich, reprezentantów hiszpańskich partii politycznych, rzeczników grup parlamentarnych, posłów do Parlamentu Europejskiego i mediów), niemających żadnego związku z zaskarżoną decyzją. Zarzuty sformułowane wobec wiceprzewodniczących Prezydium także pozbawione są znaczenia, dlatego że decyzje Prezydium nie stanowią podstawy zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim w szczególności Prezydium wypowiada się na temat istnienia oraz wysokości wiarytelności Parlamentu wobec skarżącego. W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego naruszenia zasady kontradiktoryjności oraz przestrzegania prawa do obrony

Argumenty uczestników

- 113 Skarżący twierdzi, że nie został powiadomiony o sprawozdaniu dla kwestorów, sporządzonym przez Sekretarza Generalnego na podstawie upoważnienia udzielonego mu przez Prezydium w dniu 8 kwietnia 2002 r. Sekretarz Generalny odmówił mu ponadto dostępu do dokumentacji, która doprowadziła do wydania decyzji Prezydium z dnia 12 lutego 2003 r. Ponadto skarżącego nie poinformowano o wynikach konsultacji z kwestorami, przeprowadzonej w dniu 14 stycznia 2004 r. Poza tym, ponieważ konsultacja z kwestorami odbyła się przed dniem 9 lutego 2004 r., to nie byli oni w stanie uwzględnić uwag skarżącego przedstawionych w tym dniu. Wreszcie według skarżącego Parlament nie przedstawił mu pełnego protokołu z obrad Prezydium ani wyników głosowania Prezydium w sprawie podjętych środków.

- 114 Odnosnie do art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, przywołanego przez Sekretarza Generalnego, skarżący zauważa, że Parlament nie wykazał, w jaki sposób upowszechnienie tych dokumentów miałyby poważnie naruszyć proces decyzyjny, poufność, tajemnicę zawodową lub tajemnicę handlową, jak tego wymaga niniejszy przepis.
- 115 Według skarżącego, Parlament popełnił błąd co do prawa, uważając go za „osobę trzecią” należącą do „opinii publicznej”, zgodnie z definicją z rozporządzenia nr 1049/2001. W rezultacie będąc osobą „bezpośrednio zainteresowaną”, skarżący jest „stroną” w sprawie.
- 116 Parlament wskazuje, że żadna decyzja odnośnie do skarżącego nie została podjęta przez Prezydium w dniu 12 lutego 2003 r. i że w konsekwencji nie może istnieć żadna dokumentacja, która doprowadziła do takiej decyzji. Jednakże dla uzasadnienia odmowy Parlamentu nadania dalszego biegu wnioskowi skarżącego, Sekretarz Generalny przywołał art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, a zwłaszcza okoliczność, że instytucja nie podjęła ostatecznych rozstrzygnięć.
- 117 Co do drugiego wniosku o dostęp do dokumentacji, sformułowanego w dniu 1 maja 2004 r., Parlament utrzymuje, że nigdy go skarżącemu nie odmówił i że może on w każdej chwili skorzystać z tego prawa, jak mu już wskazano w liście z dnia 31 marca 2004 r. (zob. pkt 55 powyżej).

Ocena Sądu

- 118 Zgodnie z ogólną zasadą poszanowania prawa do obrony osoba, której administracja wspólnotowa postawiła zarzut, musi mieć możliwość zajęcia stanowiska odnośnie do każdego dokumentu, jaki instytucja zamierza wykorzystać przeciwko tej osobie. W zakresie, w jakim nie dano jej tej możliwości, nieudostępniione dokumenty nie mogą być brane pod uwagę jako środki dowodowe. Jednakże takie wyłączenie niektórych dokumentów wykorzystywanych przez administrację będzie miało znaczenie tylko o tyle, o ile przedstawiony zarzut nie będzie mógł być udowodniony poprzez odniesienie do tych dokumentów (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 18 listopada 1999 r. w sprawie C-191/98 P Tzoanos przeciwko Komisji, Rec. str. I-8223, pkt 34; wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-24/98 i T-241/99 E przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-149 oraz II-681, pkt 92). Do Sądu należy zbadanie, czy nieudostępnienie dokumentów, o które zwracał się skarżący, mogło wpłynąć na niekorzystny dla skarżącego przebieg postępowania oraz treść zaskarżonej decyzji (ww. wyrok w sprawie E przeciwko Komisji, pkt 93).
- 119 Poza tym do Sądu należy, w ramach skargi na decyzję kończącą postępowanie administracyjne, zarządzenie środków organizacji postępowania oraz dostępu do pełnej dokumentacji celem oceny, czy odmowa udostępnienia dokumentu może zaszkodzić obronie skarżącego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-123, pkt 102).
- 120 Odnośnie do konsultacji kwestorów z dnia 14 stycznia 2004 r. Parlament przedstawił w ramach środków organizacji postępowania protokół z tych konsultacji. Skarżący ze swej strony nie przedstawił żadnych uwag co do tego, w jaki sposób niepowiadomienie go o tym dokumencie mogło zaszkodzić jego obronie i wpłynąć niekorzystnie na wynik postępowania administracyjnego. Jedynym sformułowanym

przez skarżącego zarzutem pod adresem tego sprawozdania jest to, że w przeciwieństwie do tego, co przedstawił Sekretarz Generalny kwestorom podczas tej konsultacji, skarżący nigdy nie uznał tezy Parlamentu — a wręcz przeciwnie, zawsze ją podważał — jakoby przedmiotowa kwota została mu wypłacona nienależnie. W tym względzie wystarczy podnieść, że zaskarżona decyzja nie została wydana na podstawie uznania też przez skarżącego, a na podstawie wyników audytu oraz dowodów, które następnie skarżący przedstawił w trakcie postępowania (patrz pkt 39 i 41 powyżej). Należy zauważyć w tym kontekście, że Sekretarz Generalny — intendent instytucji — nie jest związany konsultacją z kwestorami w zakresie stwierdzenia istnienia wiarytelności dotyczącego braku dowodów wykazujących wykorzystywanie diety poselskiej w sposób zgodny z przepisami KDP. W konsekwencji niepowiadomienie o protokole z konsultacji z kwestorami z dnia 14 maja 2004 r. nie mogło naruszyć prawa skarżącego do obrony.

- 121 Poza tym z orzecznictwa wynika, że domniemywa się nieistnienia dokumentu, do którego zażądano dostępu, jeśli dana instytucja twierdzi, że ten dokument nie istnieje. Chodzi tu jednakże o domniemanie zwykłe, które skarżący może obalić w dowolny sposób, na podstawie spójnych i niebudzących wątpliwości poszlak (zob. wyrok Sądu z dnia 25 października 2002 r. w sprawie T-5/02 Tetra Laval przeciwko Komisji, Rec. str. II-4381, pkt 95 oraz powołane orzecznictwo).
- 122 Parlament stwierdził w odpowiedzi na pisemne pytania Sądu, że Sekretarz Generalny nie sporządził żadnego sprawozdania dla kwestorów w następstwie decyzji z dnia 8 kwietnia 2002 r. Ponieważ skarżący nie przedstawił niebudzących wątpliwości i spójnych poszlak mogących podważyć to oświadczenie, należy odrzucić jego argumentację.
- 123 Co więcej, zgodnie z odpowiedziami Parlamentu na pisemne pytania Sądu, nie istnieje także dokumentacja, która doprowadziła do decyzji Prezydium z dnia

12 lutego 2003 r. Skarżący nie przedstawił argumentów podważających twierdzenie Parlamentu.

- 124 Odnośnie do zarzutu skarżącego, zgodnie z którym został on wysłuchany po konsultacji Sekretarza Generalnego z kwestorami, w ten sposób, że kwestorzy nie mogli uwzględnić jego uwag, należy przypomnieć, że konsultacja z kwestorami nie jest dla Sekretarza Generalnego wiążąca w zakresie podejmowania decyzji odnośnie do konsekwencji braku dowodów; okoliczność że skarżący został wysłuchany po tejże konsultacji nie może naruszyć prawa skarżącego do obrony.
- 125 Co do argumentów skarżącego dotyczących nieprzekazania protokołu z obrad Prezydium oraz wyników głosowania, należy podnieść, że chodzi tu o dokumenty pozbawione znaczenia, w zakresie w jakim nie dotyczą one zaskarżonej decyzji, z czego wynika, że skarżący nie może skutecznie powoływać się na brak powiadomienia (zob. podobnie ww. w pkt. 119 powyżej wyrok w sprawach połączonych Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, pkt 126). Zatem trzeci zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasad doręczania decyzji

Argumenty uczestników

- 126 Skarżący twierdzi, że decyzję z dnia 12 lutego 2003 r. — która stanowiła podstawę upoważnienia udzielonego Sekretarzowi Generalnemu — doręczono mu dopiero,

gdy złożył stosowny wniosek. Skarżący wskazuje również, że decyzja będąca wynikiem konsultacji z kwestorami z dnia 14 stycznia 2004 r. nie została mu podana do wiadomości.

- 127 Skarżący podnosi, że spoczywający na instytucjach obowiązek doręczenia każdej decyzji wpływającej na prawa lub interesy zainteresowanych osób i wskazania środków odwoławczych oraz stosownych terminów wynika z zasad ogólnych prawa wspólnotowego oraz kodeksu obowiązków urzędników i innych pracowników Parlamentu Europejskiego (Dz.U. C 97 z 2000 r., str. 1, zwanego dalej „kodeksem obowiązków”). Podnosi, że pkt A6 części III kodeksu obowiązków precyzuje, że „[j]eśli decyzja może być przedmiotem odwołania, należy to wyraźnie wskazać wraz ze wszystkimi informacjami niezbędnymi do złożenia takiego odwołania”.
- 128 Parlament zauważa, że w związku z tym, że w dniu 12 lutego 2003 r. nie wydano decyzji rzeczywiście wpływającej na prawa skarżącego, nie był zobowiązany do jej doręczenia, a w konsekwencji nie było zasadne określanie terminów oraz środków odwoławczych. Co się tyczy kodeksu obowiązków, Parlament podnosi niedopuszczalność argumentacji skarżącego, na tej podstawie, że została ona po raz pierwszy sformułowana w replice skarżącego. Poza tym ewentualny obowiązek zawarcia odniesienia do terminów i środków odwoławczych (podważany przez Parlament) byłby w każdym razie spełniony w związku z pismami Sekretarza Generalnego z dnia 16 kwietnia 2003 r. i dnia 31 marca 2004 r. (zob. pkt 43 i 55 powyżej). Parlament podnosi także, że powoływany punkt kodeksu obowiązków dotyczy jedynie stosunków między instytucją a obywatelami, a nie członkami Parlamentu.

Ocena Sądu

- 129 Odnośnie do doręczenia decyzji Prezydium z dnia 12 lutego 2003 r. wystarczy zauważyć, że nie jest ona decyzją zaskarżoną ani nie stanowi podstawy prawnej tej decyzji i że została w każdym razie doręczona skarżącemu faksem w dniu 20 lutego

2003 r. W tych okolicznościach fakt, iż doręczenie nastąpiło po wniosku skarżącego, jest pozbawiony znaczenia.

- 130 Odnośnie do doręczenia wyników konsultacji z kwestorami z dnia 14 stycznia 2004 r. ten argument stanowi identyczny zarzut, jak argument powołany w ramach zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony, który został już oddalony.
- 131 Wreszcie odnośnie do wzmianki w zaskarżonej decyzji o terminach i środkach odwoławczych należy podnieść, że żaden wyraźny przepis prawa wspólnotowego nie nakłada na instytucje ogólnego obowiązku informowania adresatów aktów o prawie do odwołania się do sądu ani o terminach na jego wniesienie (postanowienie Trybunału z dnia 5 marca 1999 r. w sprawie C-153/98 P Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. str. 1441, pkt 13 i 15; wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2000 r. w sprawie T-145/98 ADT Projekt przeciwko Komisji, Rec. str. II-387, pkt 210). Jeśli chodzi o obowiązki, jakie instytucja nałożyła na siebie, przyjmując kodeks obowiązków, okoliczność niewskazania w zaskarżonej decyzji możliwości wniesienia odwołania do sądu może oczywiście stanowić naruszenie obowiązków nałożonych tym kodeksem (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie Laboratoire Monique Rémy przeciwko Komisji, Rec. str. II-2139, pkt 25). Naruszenie tego obowiązku nie stanowi jednak naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, które miałyby w rezultacie wpływ na zgodność zaskarżonej decyzji z prawem. Wynika z tego, że zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadniania

Argumenty uczestników

- 132 Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona, ponieważ nie wskazuje, w jakim zakresie dowody, które skarżący przedłożył

Sekretarzowi Generalnemu w trakcie postępowania, nie były zgodne z przepisami KDP. Podkreśla również, że zwrot pewnej części długu mógł się odbyć jedynie po zwróceniu kwot zajętych przez władze francuskie. Wynikałoby z tego, że wymóg przedstawienia dowodów wykazujących wygaśnięcie zobowiązań skarżącego jest niewystarczająco uzasadniony, biorąc pod uwagę, że ich istnienie nie jest podważane.

- 133 Według Parlamentu zaskarżona decyzja wskazuje kwotę podlegającą zwrotowi, przyczynę żądania zwrotu, jak również sposoby obliczenia tej kwoty. Co więcej, Parlament przypomina, że ogólne wymogi uzasadniania są słabsze, gdy zainteresowany był ściśle zaangażowany w proces wypracowywania decyzji i zna, że sprawozdania z audytu, do którego odsyła zaskarżona decyzja — a ta została mu zakomunikowana — przyczynę dla której instytucja ocenia, że nie musi obarczać spornymi wydatkami budżetu.

Ocena Sądu

- 134 Należy przypomnieć, że uzasadnienie musi być dostosowane do charakteru przedmiotowego aktu i musi wyraźnie i jednoznacznie odzwierciedlać rozumowanie instytucji, autora zaskarżonego aktu, w sposób umożliwiający zainteresowanym zapoznanie się z uzasadnieniem podjętego środka, a właściwemu sądowi sprawowanie kontroli (wyroki Trybunału: z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie C-289/97 Eridania, Rec. str. I-5409, pkt 38 i z dnia 14 marca 2002 r. w sprawie C-340/98 Włochy przeciwko Radzie, Rec. str. I-2663, pkt 58).
- 135 Poza tym można uznać, że decyzja jest wystarczająco uzasadniona, jeśli zawiera ona wyraźne odniesienie do sprawozdania z audytu, przekazanego skarżącemu (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawach połączonych T-551/93, od T-231/94 do T-234/94 Industrias Pesqueras Campos i in. przeciwko Komisji,

Rec. str. II-247, pkt 142–144 oraz z dnia 17 września 2003 r. w sprawie T-137/01 Stadtsporverband Neuss przeciwko Komisji, Rec. str. II-3103, pkt 52–58).

- 136 W tym przypadku zaskarżona decyzja wyraźnie odsyła do audytu przeprowadzonego w grudniu 2002 r. Kopia sprawozdania z tego audytu została przekazana skarżącemu listem generalnego dyrektora ds. finansów Parlamentu z dnia 9 stycznia 2003 r. Skarżący przedstawił na piśmie swoje uwagi odnośnie do tego sprawozdania (zob. pkt 34–37 powyżej). Ponadto zaskarżona decyzja odnosi się do dowodów przedstawionych przez skarżącego po audycie, jak również do miesięcznych rat w wysokości 3000 EUR przelewanych na pokrycie długu wynoszącego 58 155,82 EUR. W tych okolicznościach wyraźne odesłanie do sprawozdania z audytu, które doręczono skarżącemu, należy uznać za wystarczające w zakresie wymogów uzasadnienia zaskarżonej decyzji (ww. w pkt 135 wyrok w sprawach połączonych *Industrias Pesqueras Campos i in. przeciwko Komisji*, pkt 144).
- 137 Co więcej, skarżący w rzeczywistości brał udział w procesie sporządzania zaskarżonej decyzji i zna ze sprawozdania z audytu, jak również z dowodów przedstawionych Parlamentowi przez samego skarżącego, okoliczności faktyczne, na których oparł się Sekretarz Generalny w celu ustalenia dokładnej wysokości długu (zob. pkt 37, 39, 41–51 powyżej).
- 138 Argumenty dotyczące nieuwzględnienia niektórych dowodów nie dotyczą istnienia lub niewystarczającego uzasadnienia, ale podstaw uzasadnienia, które dotyczą istoty słuszności zaskarżonej decyzji (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 marca 2001 r. w sprawie C-17/99 *Francja przeciwko Komisji*, Rec. str. I-2481, pkt 35) i będą w związku z tym badane w ramach zarzutu ósmego. Wynika z powyższego, że piąty zarzut musi zostać oddalony.

W przedmiocie zarzutu szóstego dotyczącego naruszenia zasady równości i niedyskryminacji

Argumenty uczestników

- 139 Skarżący podkreśla, że nawet jeśli nie został on oskarżony o nadużycie podobne do nadużyć stwierdzanych w szczególności przez Trybunał Obrachunkowy, środki podjęte przeciwko niemu są bezprecedensowe. Stanowiłoby to naruszenie zasady równości i niedyskryminacji.
- 140 Parlament odpowiada, że ewentualne lub istniejące nadużycia są przedmiotem śledztwa prowadzonego przez Sekretarza Generalnego i doprowadziły już do odzyskania kwot nienależnie wypłaconych.

Ocena Sądu

- 141 Z orzecznictwa wynika, że przestrzeganie zasady równości traktowania musi pozostawać w zgodzie z poszanowaniem zasady słuszności, zgodnie z którą nikt nie może powoływać się z korzyścią dla siebie na nieprawidłowości popełnione na korzyść drugiej osoby (wyroki Trybunału: z dnia 9 października 1984 r. w sprawie 188/83 Witte przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 3465, pkt 15; z dnia 4 lipca 1985 r. w sprawie 134/84 Williams przeciwko Trybunał Obrachunkowy, Rec. str. 2225, pkt 14 oraz ww. w pkt 134 w sprawie Włochy przeciwko Radzie, pkt 87–93).
- 142 Tym samym zakładając nawet, że zarzuty sformułowane przez skarżącego dotyczące nieprawidłowości popełnionych na korzyść innych posłów, z braku lub niewystarczającej kontroli wykorzystywania diet poselskich, byłyby zasadne, skarżący nie może z tego wyciągać dla siebie korzyści. Zatem należy oddalić zarzut szósty.

W przedmiocie zarzutu siódmego dotyczącego nadużycia władzy

Argumenty uczestników

- 143 Według skarżącego w tym przypadku istnieją obiektywne, istotne i spójne poszlaki wskazujące, że postępowanie zostało wszczęte z czysto politycznych przyczyn pod naciskiem rzeczników dwóch hiszpańskich grup politycznych. Te ostatnie miały wystąpić do trzech wiceprzewodniczących hiszpańskich, aby działać na forum Prezydium przeciwko skarżącemu.
- 144 Parlament odpowiada, że nie było decyzji Prezydium odnośnie do skarżącego i że w konsekwencji argumentacja przedkładana przez skarżącego jest nieskuteczna. Co więcej, informacje, które posiadał Parlament, uzasadniały wszczęcie śledztwa w sprawie.

Ocena Sądu

- 145 Jak Trybunał orzekał już wielokrotnie, uznaje się, że przy wydawaniu aktu doszło do nadużycia władzy, jeżeli obiektywne, istotne i spójne poszlaki pozwalają stwierdzić, że został on wydany wyłącznie lub co najmniej w decydującej mierze w innym celu niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla danego przypadku (wyroki Trybunału: z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-331/88 Fedesa i in., Rec. str. I-4023, pkt 24 oraz z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie C-48/96 P Windpark Groothusen przeciwko Komisji, Rec. str. I-2873, pkt 52).

- 146 Skarżący nie przedstawił takich poszlak. Należy przypomnieć, że skarżący pobrał do momentu zajęcia kwotę w wysokości 495 891,31 EUR tytułem zwrotu wydatków i diet poselskich. Zajęcie znacznej części tej kwoty (200 304 EUR) pochodzącej, według deklaracji skarżącego, od Parlamentu mogło zrodzić jedynie wątpliwości co do zgodności z przepisami KDP wykorzystania znacznej części wydatków i diet wypłaconych skarżącemu. Wszczęcie śledztwa było więc uzasadnione. Zatem zarzut siódmy musi zostać oddalony.

W przedmiocie zarzutu ósmego dotyczącego oceny dowodów przedłożonych przez Sekretarza Generalnego

Argumenty uczestników

- 147 Skarżący twierdzi, że Parlament popełnił oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając okoliczności, że skarżący nie był w stanie przedstawić pewnych informacji księgowych z powodu zatrzymania jego skarbnika i zajęcia licznych dokumentów księgowych, jak również kwoty 200 304 EUR. Kwota ta pochodziła według skarżącego wyłącznie z Parlamentu.

- 148 Odmowa uwzględnienia licznych kategorii wydatków, bez wskazania, w jakim zakresie są one sprzeczne z przepisami KDP, stanowi również, z punktu widzenia skarżącego, oczywisty błąd w ocenie. Wydatki, które według Sekretarza Generalnego nie mogły być poświadczone za pomocą odpowiednich dokumentów księgowych, mogły być przedmiotem oceny ryczałtowej. Skarżący przypomina w tym względzie swoje pismo z dnia 6 lutego 2003 r. skierowane do Sekretarza Generalnego

(zob. pkt 39 powyżej) zawierające nowe zestawienie, zgodnie z którym uzasadnione wydatki tytułem diet na sekretariat wynosiły 191 860 EUR, to znaczy 138 741 EUR uzasadnionych dowodami załączonymi do niniejszego listu wraz z 53 119 EUR już uzasadnionymi w audycie, w ten sposób, że kwota należna Parlamentowi wynosiła 50 722 EUR.

149 Konkretniej, skarżący ocenia, że kwoty dotyczące zaległych wypłat dla pracowników (67 340 EUR) oraz zaległe składki na ubezpieczenie społeczne (26 054 EUR) powinny być uwzględnione przez Sekretarza Generalnego, zważywszy że długi te zostaną uregulowane po zwrocie zajętej kwoty. Poza tym skarżący podważa odmowę uwzględnienia przez Parlament kwot dotyczących ryczałtu na wydatki osobiste (27 600 EUR), podczas gdy kwoty te mogły być potwierdzone poprzez inne środki, jak również wydatków na telefony komórkowe, które mogły być wyliczone na podstawie ogólnego oszacowania (4800 EUR).

150 Tym samym odmowa uwzględnienia szeregu dowodów oraz faktur dotyczących wydatków odnoszących się do mieszkania skarżącego oraz mieszkań jego asystentów, w wysokości 63 308,64 EUR, jak również wydatków dotyczących zaległych wypłat, które zostały uznane za dług skarżącego przez sąd pracy w San Sebastián (50 865,43 EUR, patrz pkt 45 powyżej) stanowiłyby również oczywisty błąd w ocenie.

151 Skarżący wyjaśnił podczas rozprawy, że p. Gorrotxategi zachował 100 000 EUR z zajętych 200 304 EUR, ponieważ skarżący wypłacił mu je celem spełnienia zobowiązań wobec swoich asystentów. Co więcej, kwota co do której został uznany za dłużnika przez sąd pracy w San Sebastián, byłaby wypłacona na rzecz jego asystentów z zajętej kwoty.

- 152 Parlament wstępnie zaznacza, że zaświadczenie wydane na prośbę skarżącego (zob. pkt 32 i 33 powyżej) ogranicza się do wymienienia przelewów, dokonanych na rachunki bankowe należące do skarżącego, jak również na rachunek trzeciego płacącego, tytułem różnych diet poselskich i nie odnosi się do zajętej sumy.
- 153 Parlament zauważa, że brak jest związku między windykacją kwoty 200 304 EUR a przedstawieniem dodatkowych dowodów, ponieważ zajęta kwota dotyczy okresu późniejszego w stosunku do okresu, w którym diety winny były być wykorzystywane zgodnie z przepisami KDP. Zarówno więc brak dowodów, jak i istnienie znacznej kwoty na rachunku bieżącym, skłoniły Parlament do wniosku, że kwota ta nie została wykorzystana celem spełnienia zobowiązań umownych przy poszanowaniu przepisów KDP.
- 154 Według Parlamentu sprawozdanie z audytu wykazało naruszenie przepisów KDP przez skarżącego. Co więcej, skarżący sam przyznał, że niektóre zobowiązania wobec jego asystentów nie były spełniane. Parlament podważa ponadto wartość dowodową niektórych informacji przedstawionych przez skarżącego odnośnie do ugody dotyczącej zaległych wynagrodzeń asystentów skarżącego (zob. pkt 149 powyżej), jak również wiarygodność dowodów przedstawionych w trakcie postępowania.
- 155 Parlament podkreśla, że należne asystentom kwoty, na które powołuje się skarżący, nie mogły być uwzględnione, ponieważ zgodnie ze sprawozdaniem z audytu, przedmiotowe umowy zostały zawarte pomiędzy tymi ostatnimi a EH/B, co podkreśliło także Królestwo Hiszpanii.
- 156 Wreszcie Parlament oświadcza, że zgodnie z oświadczeniem zawartym w pkt 3 zaskarżonej decyzji, pozostaje w gotowości do uwzględnienia dodatkowych dowodów, jakie mógłby mu przedłożyć skarżący.

Ocena Sądu

- 157 Na wstępie należy podnieść, że zgodnie z systemem ustanowionym przepisami KDP poseł, który wyznacza osobę trzecią dokonującą płatności, odpowiedzialną za zarządzanie kwotami wpłacanymi tytułem diet asystenckich, musi być w stanie przedstawić dowody wykorzystania zgodnego z umowami zawartymi ze swoimi asystentami. Brak takich dowodów na wydatki poniesione tytułem wynagrodzeń dla asystentów lub wszelkich innych wydatków podlegających zwrotowi zgodnie z przepisami KDP może skutkować jedynie obowiązkiem zwrotu odpowiednich kwot Parlamentowi. W rzeczywistości każda kwota, której zgodnie z przepisami KDP wykorzystanie nie jest poparte dowodami, musi być uważana za nienależnie pobraną. Do zainteresowanego, który przedstawił administracji dowody celem uzasadnienia wykorzystania pobranych kwot, należy więc powołanie i udowodnienie, na poparcie swojej skargi do Sądu, że administracja popełniła błąd, odmawiając ich uwzględnienia.
- 158 W tym kontekście nie można zgodzić się z argumentem skarżącego dotyczącym trudności, na jakie się natknął z powodu zatrzymania jego skarbnika oraz zajęcia licznych dokumentów. Odpowiadając na pisemne pytanie Sądu, skarżący wyjaśnił w tym względzie, że jedynym dokumentem zajęтым przez władze francuskie był wyciąg stwierdzający przelew 210 354 EUR, wypłaconych przez Banque Bruxelles Lambert pełnomocnikowi rachunku bieżącego. Skarżący otrzymał kopię tego przelewu w agencji bankowej i przedstawił ją Sądowi. Również okoliczność, że skarżący musiał odtworzyć swoje rachunki bez pomocy swojego skarbnika pozbawiona jest znaczenia.
- 159 Odnośnie do argumentu oceny ryczałtowej formy wydatków postulowanych przez skarżącego, to nie może on być uwzględniony. Bezsporne jest, że wywiązanie się z zobowiązań objętych dietą na sekretariat musi być uzasadnione dowodami zawierającymi wszystkie elementy niezbędne do sprawowania kontroli a posteriori (dokładne kwoty, daty wypłat, informacje dotyczące dłużnika i wierzyciela, prawna podstawa wypłaty, itd.). Ocena ryczałtowa, której zresztą nie przewiduje żaden przepis, nie daje takiej możliwości.

- 160 Odnosnie do zwrotu kwoty 200 304 EUR zajętej we Francji, a dokładniej do argumentu skarżącego, według którego Parlament powinien był uwzględnić okoliczność, że przedstawienie części dowodów zależne jest od tego zwrotu, to nie można się zgodzić z tym argumentem.
- 161 W rzeczywistości skarżący usiłuje udowodnić, że jest dłużnikiem pewnych osób wynagradzanych z diet na sekretariat, i podnosi, że z tego powodu Parlament powinien był uznać te kwoty za należycie uzasadnione. Odwołuje się w tym względzie do zaległego wynagrodzenia (67 340 EUR) oraz do zaległych składek na ubezpieczenie społeczne (26 054 EUR), podkreślając, że te długi zostaną uregulowane po zwrocie zajętej kwoty.
- 162 Jednakże okoliczność, że skarżący jest winny pewne kwoty osobom, dla których przeznaczona jest dieta na sekretariat, nie może zwolnić go z obowiązku przedstawienia dowodów potwierdzających wygaśnięcie jego zobowiązań. W przeciwnym razie poseł mógłby pobierać dietę bez wypłacania kwot przeznaczonych dla usługodawców i w efekcie pozbawić Parlament wszelkiej kontroli, przedstawiając jakikolwiek dowód na istnienie długu w stosunku do tych ostatnich.
- 163 Wynika z tego, jak to już zostało podniesione, że Parlament musi kontrolować istnienie dowodów wykazujących zgodne z przepisami KDP wykorzystanie środków pieniężnych. Ponadto Parlament nie mógł być zobowiązany do zwolnienia skarżącego z przedstawienia dowodów z powodu zajęcia, za które nie ponosi on odpowiedzialności. W rzeczywistości to poseł od momentu zaksięgowania diety ponosi ryzyko związane z prawidłowym zarządzaniem nią. Parlament zresztą

stwierdził, że jest gotowy uwzględnić dowody dotyczące pokrycia długów, na których istnienie powołuje się skarżący. W konsekwencji Parlament uwzględnił zajęcie dokonane we Francji i daje skarżącemu możliwość uzasadnienia kwot wydanych tytułem diet poselskich.

- 164 Odnośnie do odmowy uwzględnienia przez Parlament ryczałtu na wydatki osobiste (27 600 EUR), podczas gdy według skarżącego kwoty te mogły być poświadczane za pomocą innych środków, wystarczy stwierdzić, że skarżący nie określa bliżej tych środków. Co do wydatków na telefony komórkowe należy podnieść, że z powodów określonych w pkt 159 powyżej nie można zgodzić się z zaproponowanym ogólnym oszacowaniem jako metodą uzasadnienia wydatków w ramach przepisów KDP.
- 165 Odnośnie do decyzji sądu pracy w San Sebastián, przywołanej przez skarżącego w charakterze dowodu na istnienie długu (wynoszącego 50 865,43 EUR) wobec asystentów, należy podkreślić, że nie chodzi tu o akt pochodzący od władzy sądowniczej, ale o decyzję o charakterze administracyjnym, podjętą przez mediatora departamentu sprawiedliwości rządu baskijskiego, a opartą na porozumieniu zawartym między skarżącym a jego asystentami. W każdym razie akt ten, nie stwierdzając wygaśnięcia długu skarżącego wobec jego asystentów, nie stanowi odpowiedniego dowodu (zob. pkt 162 i 163 powyżej). Ponadto porozumienie osiągnięte w ramach mediacji, jak to stanowiące podstawę wyżej wymienionej decyzji, nie stanowi w rzeczywistości żadnego pewnego dowodu co do istnienia wiarygodności. Tak więc Parlament słusznie domagał się dokumentów potwierdzających wypłatę zaległych wynagrodzeń asystentom w celu przystąpienia do obniżenia długu.
- 166 Skarżący podnosi, że kwota 63 308,64 EUR powinna była być uznana za uzasadnioną tytułem wydatków poniesionych na sprzątanie. Wydatki te zostały poniesione przez EH/B, która zgodnie z porozumieniem zawartym ze skarżącym pobierała ryczałt w wysokości 600 EUR z wynagrodzenia każdego z asystentów. Kwota ta jest zdaniem skarżącego należna EH/B (zob. pkt 45 i 150 powyżej).

- 167 Wystarczy w tym względzie stwierdzić, że z określonych już powodów, nieuregulowany dług nie może być uwzględniony jako uzasadniony wydatek. Tym samym Parlament słusznie odmówił uwzględnienia tego elementu.
- 168 Z powyższego wynika, że odmowa uwzględnienia przez Sekretarza Generalnego wymienionych powyżej dowodów przedstawionych przez skarżącego nie jest błędna. Wynika z tego, że należy oddalić zarzut ósmy.
- 169 Oddalając ostatnie trzy argumenty zarzutu pierwszego, jak również wszystkie pozostałe zarzuty (od drugiego do ósmego), należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji jedynie w części, w której stwierdza się, że kwoty stanowiące dług skarżącego podlegają windykacji w drodze potrącenia.

W przedmiocie kosztów

- 170 Zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron poniesie własne koszty, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron. W tym przypadku, zważywszy na częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz oddalenie większości zarzutów podnoszonych przez skarżącego, należy postanowić, że każda ze stron poniesie własne koszty.
- 171 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie windykacji kwot przekazanych skarżącemu tytułem zwrotu kosztów i diet poselskich, w części stwierdzającej, że windykacja należności stanowiących dług skarżącego nastąpi w drodze potrącenia.**
- 2) **W pozostałej części skarga zostaje oddalona.**
- 3) **Skarżący, Parlament i Królestwo Hiszpanii ponoszą swoje własne koszty.**

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 22 grudnia 2005 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

J. Pirrung

II - 6048